

[Poul Møller.]

byrdefordeling imellem stat og kommune, og så må den kommunale fradragsret forsvinde. Så var det klart at sælge vore stemmer for at få en ny ordning, der skulle være og vare et par år, det ville dog være meningsløst, og det havde vi dog ikke kunnet forsvare nogen steder.

Persontilskud: vi kritiserede udskrivningsloven, fordi den indeholdt persontilskud til 800.000 borgere i landet. Alle gav os i og for sig ret. Vi sagde: kan vi ikke ordne det over folkepensionen, invalidepensionen, enkepensionen? Kan vi ikke ordne det ved at forhøje børnetilskuddene yderligere? Kan vi ikke ordne det ved yderligere støtte til ungdommens uddannelsesfond osv.? Alle gav os ret. Men man ville bare ikke, man sagde, det kunne ikke lade sig gøre. Hvorfor det kunne lade sig gøre at indføre kontante persontilskud til 800.000 mennesker, men ikke lade sig gøre at forhøje folke-, invalide- og enkepensionerne, det begriber jeg ikke. Så sagde man: der er nogle mennesker, vi ikke dækker, som ikke er folke-, invalide- eller enkepensionister, som ikke har børn osv. Så sagde vi: ja men så all right, så lad os skære det ned til det; hvis vi derved kan nedskære antallet fra 800.000 til 100.000, der skal have kontante tilskud af staten, så er dog meget vundet.

Det var vort forhandlingstilbud, men det lykkedes ikke at rokke ved det; alle erklærede, at det var utilfredsstillende, det, der skulle vedtages, men det skulle vedtages alligevel! Så siger hr. Peter Nielsen: ja men det kan blive lavet om i løbet af de kommende år. Ja, det kan det naturligvis, når vi får en ny regering; det kan blive lavet om, men hvorfor skal man starte med noget, der er forkert, når det var lige så let at starte med noget, der var rigtigt? Og tror man, det er så forfærdelig let, når man nu starter med at give persontilskud til 800.000 mennesker, så til næste år eller til næste år igen at tage disse penge fra dem igen? Jeg tror det ikke. Jeg tror, man her sætter et system i verden, man føder et barn, der vil vokse sig stort og blive til et stort nyt tilskudssystem fra staten og blive en lækkerbisk i den kamp, som jo i virkeligheden ligger bag ved alt samarbejdet mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti. Det ved vi jo alle her i salen:

det er jo et spørgsmål om, hvem der kan narre hvem, hvem der kan få hvis stemmer til hvad, således at man på næste valgdag kan få et nyt opgør imellem dem. Det ved vi jo alle. Alle de forblommede ord om, at man skal samarbejde osv. — man ved jo godt, at det er kamp, og dér er persontilskuddet en kassebold i denne kamp, som vi i hvert fald ikke vil give stemmer til.

Vi ønskede sambeskatningen ophævet. Vi ønskede særbeskatning i stedet for. Det lykkedes at nå en afklaring, troede vi, på disse ting, men hver gang tilføjede finansministeren sit: ja men alligevel; hver gang sagde han: ja men alligevel; det kan godt være, at det med enhedsskalaen ikke holder, at vi skal have 3 skalaer i stedet. Og vi ved jo godt, at meningen med de 3 skalaer er, at det vil sige en speciel skala for hustruer, der arbejder ude, at det er, at denne hustruskala skal være skrappere end den nuværende skala og end enhedsskalaen.

Opsparing: kapitalbindingsordningen skulle afskaffes. Vi ønskede den fastholdt, som alle vidste; vi kunne ikke give afkald på opsparingsordninger, som vi har i dag. Men vi var villige til at se på, om man kunne give en opsparingspræmiering over skatten i stedet for et nedslag i indtægten, så man reducerede skatten med et bestemt beløb i stedet for at reducere indtægten, og derved ville præmien blive lige stor, ligegyldigt hvor man befandt sig, på hvilket indkomstrin, men det lykkedes ikke i de 8 dage, disse forhandlinger stod på, og hvor vi erklærede os villige hertil, at få et udkast fra finansministeren til en sådan ordning; det lykkedes ikke.

Vi blev altså afvist, eller også blev vi henvist til uklarhed på alle disse punkter. Jeg ved godt, at en kendt professor har sagt, at næst klarhed er uklarhed det bedste. (*Morten Lange*: Det er mig!). Nej, jeg tror ikke, det ærede medlem er kendt som professor; med al respekt for hans svampforskning. Men se, uklarhed, det var det, man foretrak på de områder, hvor man ikke kunne komme videre, hvor man ikke blankt ville afvise os, og det var vi naturligvis ikke tilfreds med.

Vi oplevede, hvorledes betingelserne blev strammet; jeg har nævnt det for kommuneskattens vedkommende, hvorledes den fradragsret, vi troede vi havde fået, blev ind-